

AP 7 VANDLØBSAFGØRELSER FRA 1. HALVÅR 2018

STØTTET AF

Promilleafgiftsfonden for landbrug

Samling af vandløbsafgørelser fra 1. halvår 2018.

Vi har gennemgået Miljø- og Fødevareklagenævnets vandløbsafgørelser fra 1. halvår 2018 og lavet oversigt over dem efter emne.

Gennemgangen viser bl.a., at nævnet henviser til Ankestyrelsen for klager over kommunernes tilsyn med vandløb, da nævnet ikke har kompetence til at behandle denne type klager.

- [Klageberettigelse](#)
- [Partshøring](#)
- [Genoptagelse](#)
- [Nævnets kompetenceområde](#)
- [Sagsoplysning](#)
- [Krav til klager i klageportalen](#)
- [Selvhjælpshandling](#)
- [Krav til økonomisk opgørelse inden tilladelse](#)
- [Tidspunkt for anmodning om erstatning efter vandløbsloven](#)
- [Opretholdelse af bestående tilstand krævede reguleringssag](#)
- [Metode til belysning af vandføringsevne](#)
- [Vandløb eller spildevandsanlæg](#)
- [Krav om beregning af merbelastning af bæk ved tilslutning af rørledning](#)
- [Krav til nedklassificering af offentlige vandløb til private vandløb](#)
- [Terrænregulering omfattet af vandløbsloven](#)
- [Omfang af dokumentation for vedligeholdelse af privat rørlagt vandløb](#)
- [Naturvandløbsstrækning ulovlig](#)

KLAGEBERETTIGELSE

[NMK-43-00745](#) og [NMK-510-01071](#) (afgørelse af 6/2-2018) **Klager ikke klageberettiget**
Sagen angik en klage over tilladelse til etablering af en bådebro ved en større sø ved Viborg (Nørresø). Klagers ejendom lå ca. 1 km fra søen.

Klagenævnet fandt ikke, at den trufne afgørelse påvirkede klager i en sådan grad, at den medførte, at han var klageberettiget. Nævnet afviste derfor at realitetsbehandle klagen.

[NMK-43-00744](#) (Afgørelse af 26/6-2018) **Hvornår er en borgerforening klageberettiget**
En borgerforening klagede over en tilladelse til at krydse et rørlagt vandløb med en støj – og sikkerhedsvold. Spørgsmålet var, om foreningen var klageberettiget. Nævnet citerede ombudsmandens praksis, hvor der lægges vægt på følgende:

1. Om et betydeligt antal af foreningens medlemmer berøres af den trufne beslutning, på en sådan måde, at de selv ville kunne påklage afgørelsen, og
2. i hvilket omfang den pågældende forening har til formål at varetage sådanne klageinteresser.

Nævnet konstaterede på den baggrund, at borgerforeningen ikke var klageberettiget, hvorfor nævnet afviste at realitetsbehandle klagen.

PARTSHØRING

[NMK-43-00743](#) (Afgørelse af 27/3-2018) **Klageberettigelse / Sag genoptaget grundet mangelfuld partshøring**

Klagerne anmodede om genoptagelse af en tidligere afgørelse, hvor nævnet havde afvist realitetsbehandling, da klagerne ikke blev anset for klageberettigede.

Den tidligere afgørelse var blevet truffet inden fristen for fremsættelse af bemærkninger var udløbet, hvilket er i strid med partshøringsreglerne. Nævnet besluttede derfor at genoptage sagen. Indholdet i den tidligere afgørelse om at afvise realitetsbehandling blev dog fastholdt af klagenævnet.

[NMK-43-00584](#) (Afgørelse af 11/4-2018) **Manglende høring i reguleringssag førte til ophævelse af afgørelse**

Sagen vedrørte rørlægning af de øverste 95 meter af et offentligt vandløb. Strækningen, som ønskedes rørlagt, var mellem et privat rørlagt vandløb og en rørlagt underføring under en offentlig vej. Der havde et år tidligere været behandlet en tilsvarende sag om den samme strækning. Den afgørelse blev påklaget, men klagen senere trukket tilbage. Efter en fornyet ansøgning om tilladelse til rørlægning blev denne imødekommet af kommunen, men påklaget af

Danmarks Naturfredningsforening.

Klagenævnet konstaterede, at der med den seneste ansøgning var tale om en ny afgørelse, der blev selvstændigt behandlet af kommunen, og at der siden første behandling var forløbet ca. ét år. Der skulle derfor være gennemført en fornyet høring. Kommunens afgørelse blev ophævet og sagen hjemvist til fornyet behandling.

GENOPTAGELSE

NMK-43-00754 (afgørelse af 11/4-2018) **Nye oplysninger ikke tilstrækkelige til genoptagelse af sag**

Klagenævnet afslog en anmodning om at genoptage en sag (NMK-43-00608), hvor nævnet tidligere havde stadfæstet kommunens afgørelse om tilladelse til etablering af en fiske- og faunapassage. Anmodningen var begrundet i en fredning, hvorefter der ikke må foretages ændringer i tilstanden i området.

Nævnet bemærkede, at oplysningen om fredningen ikke havde betydning for nævnets vurdering af sagen, da nævnets afgørelse var truffet i medfør af vandløbslovens § 37. Dermed var der ikke taget stilling til, om gennemførelse af projektet krævede dispensation fra fredningen.

Tilsynet med overholdelse af fredninger varetages af kommunerne, og hvis klageren i den konkrete sag ønsker at klage over kommunens manglende tilsyn i forhold til fredningen, skal klagen rettes til Ankestyrelsen.

NÆVNETS KOMPETENCEOMRÅDE

NMK-43-00746 (Afgørelse af 20/4-2018) **Nævnet ikke kompetent til at behandle spørgsmål, om der var tale om vedligeholdelse af rørledning eller reparation efter skade**

En rørledning skulle repareres. Den var omfattet af en landvæsenskendelse fra 1972, der fastlagde en fordeling af udgifterne til vedligeholdelse. Kommunen opkrævede over ejendomsskatterne et beløb til dækning af udgifterne ved reparationen.

Klageren mente, at kommunen med opkrævningen af beløbet havde truffet afgørelse om, at der var tale om almindelig vedligeholdelse. Det var klagerens opfattelse, at behovet for reparation skyldtes skader fra et piletræ oven på ledningen og nedgravning af kloak i 2006, og at reparationen derfor skulle have været behandlet efter reglerne om tilsyn og kontrol, så det blev skadevolderne, der betalte reparationsudgiften.

Klagenævnet vurderede, at der ikke i sagen forelå en afgørelse i vandløbslovens forstand fra kommunens side, men det var et spørgsmål om kommunens tilsynspligt. Da nævnet ikke har kompetence til at behandle klager over manglende tilsyn, afviste klagenævnet at realitetsbehandle sagen.

Nævnet vejledte i stedet om den generelle mulighed for at rette henvendelse til Ankestyrelsen, som fører tilsyn med kommunerne. Der skal dog være tale om en væsentlig tilsidesættelse af kommunens pligter, førend Ankestyrelsen kan forventes at bruge ressourcer på en borgerklage i denne type sager.

I den konkrete sag burde nævnet også have vejledt klager om muligheden for domstolsprøvelse af, om der reelt var tale om vedligehold i overensstemmelse med landvæsenskendelsen.

NMK-43-00758 (Afgørelse af 12/7-2018) Klage over kommunal udtalelse i sag afvist fra realitetsbehandling, da der ikke var tale om en afgørelse

En bredejer langs et vandløb henvendte sig til kommunen angående en formodning om, at et vandløb var forurennet. I den anledning foretog kommunen sammen med spildevandsselskabet undersøgelser af forholdene og tog vandprøver. Kommunen sendte resultatet af vandprøverne til bredejeren sammen med en beskrivelse af forholdene. I den forbindelse blev der udtaget vandprøver. Kommunen sendte et besvarede henvendelsen i et brev, hvori kommunen beskrev de faktiske forhold. Brevet blev fulgt op af et samlet brev fra kommunen og spildevandsselskabet til bredejeren, hvori de redegjorde nærmere for forholdene og bl.a. oplyste, at et regnvandsbassin fungerede efter hensigten. Denne besvarelse var bredejeren ikke tilfreds med, og vedkommende klagede derfor til klagenævnet.

Klageren anførte, at der ikke blev klaget over forurening af vandløbet men over kommunens svar. I klagen blev påpeget en række forhold, som klageren fandt utilfredsstillende. Kommunen bemærkede hertil, at der ikke var truffet afgørelse i sagen og oplyste, at vandprøverne ikke viste alarmerende forekomst af organisk forurening i vandløbet, og at forsinkelsesbassinet ikke var skyld i den forringede biologiske tilstand.

Klagenævnet anførte, at vandløbsmyndighedens afgørelser, bortset fra afgørelser om erstatning og andre økonomiske spørgsmål, kan påklages til Miljø- og Fødevarerklagenævnet. Herefter bemærkede nævnet, at en afgørelse i forvaltningslovens forstand er defineret ved, at der er tale om udtalelser, der går ud på at fastsætte, hvad der er eller skal være ret i det foreliggende tilfælde. Nævnet kommenterede kommunens svar og fandt, at det ikke kunne anses for en afgørelse i lovens forstand. Det var en besvarelse af bredejerens henvendelse. Herefter blev realitetsbehandling afvist.

Nævnet henviste til Ankestyrelsen, der fører tilsyn med kommunerne for så vidt angår spørgsmål om kommunernes udøvelse af deres tilsynsforpligtelser. Ankestyrelsen beslutter selv, om der er tilstrækkelig anledning til at rejse en tilsynssag.

SAGSOPLYSNING

[NMK-43-00742](#) (Afgørelse af 23/2-2018) Påbud om reparation af stemmeværk ophævet, da utilstrækkeligt oplyst grundlag

Det fremgik af et regulativ, at en lodsejer skulle vedligeholde et stemmeværk til opstemning af vand i en sø, og at kommunen skulle vedligeholde en bro hen over stemmeværket. Rambøll konstaterede på vegne af kommunen, at der var problemer med stemmeværket, da der strømmede vand under bundpladen samt ud fra overløbets sider.

Kommunen meddelte påbud til ejeren om, at stemmeværket skulle sikres, så der ikke længere var et strømningsmønster omkring stemmeværkets udvendige sider gennem dæmningen, og underminering af stemmeværket derved ophørte.

Ejeren af stemmeværket klagede over påbuddet. Klagerens anførte, at vejbroens tilstand var kritisk, og at tung trafik havde medført, at stemmeværket var blevet beskadiget. Ifølge klageren havde en ulovlig kommunal sænkning af vandstanden med en meter nedstrøms stemmeværket også medvirket til de ustabile forhold.

Det var klagenævnets opfattelse, at der ikke i det meddelte påbud forelå en tilstrækkelig vurdering af, hvad der havde forårsaget stemmeværkets beskadigede tilstand. Endvidere fremgik det ikke af påbuddet, om en betonkonstruktion alene skulle betragtes som en del af stemmeværket, eller om den også udgjorde en del af vejbroens opbygning. På den baggrund fandt nævnet, at kommunens afgørelse var truffet på et mangelfuldt oplyst grundlag. Påbuddet blev ophævet som ugyldigt og sagen hjemvist til fornyet behandling ved kommunen.

Sagen viser, at kommunen (efter almindelig forvaltningsret) skal foretage en grundig sagsoplysning, inden den pålægge en lodsejer større udgifter.

[NMK-43-00699](#) (Afgørelse af 7/5-2018) Påbud om retablering af dræn på utilstrækkeligt oplyst grundlag

Sagen vedrørte et kommunalt påbud om retablering og lovliggørelse af et drænforløb på en ejendom. Sagen indeholder omfattende beskrivelser af forholdene, og om hvordan de forskellige parter opfatter sagen.

Klagenævnet fandt, at sagen kunne have været oplyst bedre, og at andre forhold kunne være årsag til de i sagen beskrevne afvandingsproblemer. På den baggrund vurderede nævnet, at kommunens afgørelse var truffet på et utilstrækkeligt oplyst grundlag. Påbuddet blev ophævet, og sagen hjemvist til fornyet behandling.

[NMK-43-00644](#) (Afgørelse af 29/5-2018) Sag var fuldt ud oplyst - Ikke grundlag for påbud om vedligeholdelse af privat vandløb

I sagen stadfæstede klagenævnet kommunens afgørelse om, at der ikke på afgørelsestidspunktet var grundlag for at meddele påbud om manglende vedligeholdelse af et

privat vandløb. Klagenævnet vurderede sagen grundigt med hensyn til afstrømningsforholdene i området.

KRAV TIL KLAGER I KLAGEPORTALEN

NMK-43-00730 (Afgørelse af 1/3-2018) **Klage afvist, da forkert myndighed valgt i klageportalen**

En klage blev afvist som for sent indgivet, da den i klageportalen var indgivet til Miljøstyrelsen og ikke til den kommune, som havde truffet afgørelsen. Miljøstyrelsen videresendte først klagen i klagesystemet efter klagefristens udløb.

Nævnet vurderede, at der ikke var tale om en undskyldelig fejltagelse. Nævnet lagde vægt på, at man i klageportalen tydeligt gøres opmærksom på, at det er den myndighed, som har truffet afgørelsen, der skal vælges, ligesom der vejledes om, hvordan man finder ud af, hvilken myndighed, der har truffet afgørelsen, og at klager i den forbindelse selv havde anført "Miljøstyrelsen".

Afgørelsen er tro mod loven, hvorefter klagen skal indgives til den myndighed, som har truffet afgørelsen. Men den stiller forholdsvist store krav til klagerens IT-indsigt, da man som borger let kan tro, at det er tilstrækkeligt, at klagen er oprettet i nævnets klagesystem.

SELVHJÆLP SHANDLING

NMK-43-00696 (afgørelse af 9/1-2018) **Ret, men ikke pligt til kommunal selvhjælpshandling**

Sagen vedrørte en klage over, at en kommune ikke ville foretage en selvhjælpshandling. En selvhjælpshandling er, når myndigheden foretager noget på borgerens regning, fordi borgeren ikke selv har gjort det, fx hvis borgeren har undladt at efterleve et påbud.

Klagerens nabo havde ikke efterlevet et påbud om at retablere en drænledning, og klageren mente, at hans ejendom led under dette.

Kommunen havde politianmeldt naboen, men kommunen ville ikke iværksætte en selvhjælpshandling efter vandløbslovens § 55. Efter § 55 kan kommunen foretage det fornødne på borgerens regning, hvis der er fare for betydelig skade pga. vandløbets (drænets) mangelfulde tilstand.

Kommunen begrundede det med, at der ikke var tale om en stor risiko for betydelig skade, hvorfor der efter kommunens vurdering ikke forelå sådanne særlige forhold, at der var grundlag for at foretage en selvhjælpshandling.

Klagenævnet bemærkede, at vandløbslovens § 55 efter sin formulering giver kommunen ret,

men ikke en pligt til at foretage selvhjælpshandling, hvis de øvrige betingelser er opfyldt.

Nævnet lagde vægt på, at kommunen havde besigtiget området flere gange i løbet af 2016 og havde konstateret, at der på klagers arealer var overvejende tørt

På den baggrund fandt nævnet ikke anledning til at tilsidesætte kommunens vurdering af, at der ikke i det konkrete tilfælde var fornødent grundlag for at iværksætte selvhjælpshandling efter vandløbslovens § 55.

Det havde været mere interessant, hvis nævnet havde forholdt sig til, om der burde have været foretaget selvhjælpshandling efter vandløbslovens § 54, stk. 3. Den kan kommunen bruge, hvis et påbud ikke er efterkommet inden udløbet af en fastsat frist. Bestemmelsen havde derfor været oplagt at bruge i den konkrete sag. Nævnet bemærkede dog i den sammenhæng, at nævnet ikke kunne behandle klagepunktet om kommunens udøvelse af sin tilsynspligt, da det er Ankestyrelsen, som fører tilsyn med kommunerne, ikke nævnet. En klage over dette skulle derfor rettes til Ankestyrelsen.

KRAV TIL ØKONOMISK OPGØRELSE INDEN TILLADELSE

[NMK-43-00753](#) (Afgørelse af 16/3-2018) Tilladelse til ny drænledning ophævet, da der ikke forinden var sket endelig partsfordeling

Sagen vedrørte tilladelse til et afvandingsprojekt med etablering af en ny drænledning. Kommunen havde meddelt tilladelse til projektet og i den forbindelse også taget stilling til en partsfordeling, der var gjort indsigelse mod fra flere af de berørte lodsejere. Klagenævnet besluttede at begrænse sin prøvelse til kommunens sagsbehandling i forhold til den økonomiske partsfordeling.

Klagenævnet bemærkede, at kommunen ikke havde det fornødne retlige grundlag til at træffe afgørelse om godkendelse af det endelige projekt, da det forudsætter, at eventuelle økonomiske spørgsmål, herunder om en eventuel partsfordeling, er endeligt afgjort, jf. kapitel 5 i bekendtgørelse om vandløbsregulering og –restaurering.

Da der ikke var enighed om partsfordelingen, skulle sagen have været indbragt for en taksationskommission til afgørelse af dette spørgsmål, inden kommunen kunne træffe afgørelse. Da denne forudsætning ikke var opfyldt, fandt klagenævnet, at afgørelsen var behæftet med så væsentlige retlige mangler, at det medførte afgørelsens ugyldighed. Kommunens afgørelse blev ophævet og sagen hjemvist til fornyet behandling.

I første omgang blev klagen afvist som for sent indgivet, da den blev indgivet mere end 4 uger efter, at afgørelsen blev meddelt. Da det senere blev afklaret, at klagen var indgivet inden det

tidspunkt, som kommunen havde anført som klagefrist i sin klagevejledning, blev klagen alligevel behandlet. Overskridelsen af klagefristen blev anset for undskyldelig på grund af kommunens forkerte klagevejledning.

TIDSPUNKT FOR ANMODNING OM ERSTATNING EFTER VANDLØBSLOVEN

[NMK-43-00606](#) og [NMK-43-00610](#) (Afgørelse af 30/6-2018) **Anmodning om erstatning efter vandløbsloven ikke rejst i tide af lodsejere, Lille Vildmose**

Sagen er omfattende med en lang række elementer. Her omtales kun forholdet mellem vandløbsloven og fredninger.

Efter vandløbslovens § 7 a, kræves der ikke tilladelse efter vandløbsloven til udførelse af foranstaltninger, som er påbudt i en fredning efter naturbeskyttelsesloven. Formålet er selvsagt, at man skal undgå for mange kokke, så derfor kan fredningsnævnet i forbindelse med fredningen også træffe beslutning om forhold, som normalt vil kræve tilladelse fra kommunen som vandløbsmyndighed.

I den konkrete sag var sket en hævnning af vandstanden i Lille Vildmose i overensstemmelse med en tidligere gennemført fredning af området.

Nævnet konstaterede, at der ikke i fredningsafgørelsen var henvist til vandløbslovens regler. Nævnet vurderede på den baggrund, at vandløbslovens § 7 a ikke fandt anvendelse.

Det betød, at vandstandshævningen krævede en tilladelse efter vandløbsloven, og at vandløbslovens regler om erstatning for tab som følge af den omhandlede vandløbsregulering fandt anvendelse.

Klagenævnet bemærkede, at klagerne ikke i høringsperioden over for kommunen som vandløbsmyndighed havde gjort økonomiske forhold efter vandløbsloven gældende. På den baggrund fandt nævnet, at kommunen ved sin behandling af reguleringsprojektet måtte gå ud fra, at der ikke var en økonomisk tvist om erstatningsspørgsmålet efter vandløbsloven. Kommunen havde derfor ikke handlet i strid med reguleringsbekendtgørelsens § 19, stk. 2, hvorefter en godkendelse af et projekt skal indeholde endelig afgørelse om eventuelle økonomiske spørgsmål. Nævnet henviste til, at kommunen havde oplyst om muligheden for at klage til taksationsmyndigheden.

Som lodsejer er det derfor afgørende betydning, at man – inden kommunen træffer afgørelse efter vandløbsloven – gør opmærksom på, at der mangler afklaring af økonomiske spørgsmål, hvis det er tilfældet.

OPRETHOLDELSE AF BESTÅENDE TILSTAND **KRÆVEDE REGULERINGSSAG**

[NMK-43-00687](#) (Afgørelse af 19/3-2018) **Opretholdelse af bestående tilstand krævede reguleringssag – sagen ikke tilstrækkeligt oplyst**

Sagen vedrørte de faktiske afvandingsforhold for to vandløb vurderet i forhold til de regulativmæssige bestemmelser.

Lodsejerne ønskede de bestående forhold opretholdt. Kommunen traf beslutning om stadfæstelse af gældende regulativer og afslag på fastholdelse af de eksisterende forhold.

Klagenævnet vurderede sagen og fastslog, at der for det ene af de to vandløb var overensstemmelse mellem de faktiske og regulativmæssige forhold. For det andet vandløb svarede de faktiske forhold ikke til regulativet.

Nævnet fandt, at lodsejernes ønske om fastholdelse af de eksisterende forhold i strid med regulativets bestemmelser skulle anses for et ønske om gennemførelse af en reguleringssag og skulle behandles som sådan. Nævnet fandt, at kommunen ikke i tilstrækkeligt omfang havde inddraget samtlige hensyn til afvandings- og miljømæssige interesser ved det ansøgte projekt. Nævnet anførte, at reguleringsprojektet burde indeholde en redegørelse for, hvor stor afledningen ville være ved det ansøgte projekt sammenlignet med afledningen ved de regulativfastsatte bestemmelser.

Da kommunens afgørelse manglede iagttagelse af reguleringsbestemmelserne, led den af en væsentlig retlig mangel. Kommunens afgørelse blev derfor ophævet, og sagen blev hjemvist til fornyet behandling.

METODE TIL BELYSNING AF **VANDFØRINGSEVNE**

[NMK-43-00320](#) (Afgørelse af 23/3-2018) **Metode til belysning af vandføringsevne var i overensstemmelse med anerkendt metode**

Klagenævnet stadfæstede en kommunes afgørelse om, at en nærmere beskrevet strækning af et offentligt vandløb var vedligeholdt i overensstemmelse med det for vandløbet gældende regulativ.

I sagen tages stilling til en række forhold angående den tekniske opmåling af vandløbet. Regulativet i sagen var af typen teoretisk skikkelse.

Klagenævnet vurderede, at den af det rådgivende firma anvendte metode til belysning af og fastsættelse af krav til vandløbets vandføringsevne er en accepteret og anerkendt metode, der

bl.a. er omtalt i notat om "Udarbejdelse af vandløbsregulativer".

VANDLØB ELLER SPILDEVANDSANLÆG

NMK-43-00694 (Afgørelse af 17/4-2018) **Afgørelse efter vandløbsloven kan ikke ændre rørlagt vandløb til spildevandsanlæg**

Spørgsmålet i sagen var, om en rørledning var et vandløb omfattet af vandløbsloven eller et spildevandsanlæg omfattet af spildevandsbekendtgørelsen (miljøbeskyttelsesloven).

Kommunen traf efter vandløbslovens § 62 afgørelse om, at rørledningen var et spildevandsanlæg. Kommunen havde tidligere anset rørledningen for et vandløb, men med henvisning til at der efter kommunens vurdering alene løb spildevand i ledningen, ændrede kommunen opfattelse.

Klagenævnet konstaterede, at kommunens begrundelse ikke stemte med de faktuelle forhold, da ledningen også kunne fungere som et almindeligt markdræn.

Nævnet konstaterede endvidere, at ændring af et forløbs status fra vandløb til spildevandsteknisk anlæg kræver udarbejdelse af et tillæg til spildevandsplan/revision af spildevandsplanen. En sådan afgørelse om ændring af status er der ikke hjemmel til i vandløbslovens § 62.

På den baggrund fandt nævnet, at kommunens afgørelse led af en væsentlig retlig mangel, der medførte afgørelsens ugyldighed. Kommunens afgørelse blev ophævet, og det rørlagte forløb skal derfor fortsat betragtes som et vandløb omfattet af vandløbslovens bestemmelser.

NMK-43-00712 (Afgørelse af 7/6-2018) **Vandløb eller spildevandsanlæg**

Klagenævnet stadfæstede kommunal afgørelse om, at en rørledning udgjorde et privat vandløb omfattet af vandløbsloven og ikke et spildevandsanlæg. Et spildevandsanlæg skal fremgå af kommunens spildevandsplan. Kommunens vedligeholdelse i 2000 og et spildevandsselskabs vedligeholdelse i 2014 havde ikke bibragt klager en berettiget forventning.

NMK-43-00752 (7/6) **Vandløbs ændring til spildevandsanlæg**

Klagenævnet ophævede en kommunal afgørelse efter vandløbsloven om, at en strækning af et offentligt vandløb skulle nedlægges. Kommunens ønske var at ændre vandløbsstrækningens status til at udgøre et spildevandsanlæg. Ændring af status til spildevandsledning sker ved optagelse af vandløbsstrækningen i spildevandsplanen, og det krævede faktisk ikke en afgørelse efter vandløbsloven.

KRAV OM BEREGNING AF MERBELASTNING AF BÆK VED TILSLUTNING AF RØRLEDNING

[NMK-43-00698](#) (Afgørelse af 25/4-2018) **Hydraulisk merbelastning af bæk utilstrækkeligt belyst, hvorfor afgørelse ophævedes**

Kommunen havde meddelt en lovliggende tilladelse til en rørledning med tilsluttet pumpe til sænkning af vandstanden i et moseområde til en bestemt kote. Rørledningen førte vandet til en rørlagt bæk.

Tilladelsen blev givet med vilkår om en maksimal pumpekapacitet på 2,2 l/s og sænkning til en bestemt vandspejlskote i moseområdet. Derudover måtte der kun pumpes, så længe der var kapacitet til at aftage vandet i to bestemte stationer på rørlagte del af bækken, som modtog vandet fra den nye ledning. Den modtagende ledning blev vurderet til at have en kapacitet på 125 -150 l/s, hvilket kommunen vurderede at være for lidt i forhold til det topografiske opland men passende i forhold til de faktisk forekommende afstrømninger.

Lodsejere i området ved bækken klagede bl.a. over, at der i forvejen var høj vandstand i området.

Klagenævnet fandt, at kommunen ikke på et tilstrækkeligt sikkert grundlag kunne konkludere, at vandtilførslen ikke ville medføre en nævneværdig hydraulisk merbelastning af bækken. Nævnet lagde vægt på oplysningerne om underdimensionering i forhold til det samlede opland og om, at der var lokale oversvømmelser på under 10 dage om året. Kommunen burde have været foretaget en egentlig teknisk vurdering med beregninger af kapaciteter og vandføringer, herunder en vurdering af mængden af befæstede arealer. Nævnet anførte, at der ikke var taget begrundet stilling til, hvordan og hvor ofte vandstande ved de to stationer skulle kontrolleres samt af hvem.

På den baggrund og pga. mangel på omtale af kommunens vurdering i forhold til habitatbekendtgørelsen blev kommunens afgørelse ophævet og sagen hjemvist til fornyet behandling.

KRAV TIL NEDKLASSIFICERING AF OFFENTLIGE VANDLØB TIL PRIVATE VANDLØB

[NMK-43-00736](#) (Afgørelse af 9/5-2018) **Krav til nedklassificering af offentlige vandløb til private vandløb og samlet klagesagsbehandling af flere sager**

En kommune bad klagenævnet genoptage en tidligere sag, hvor klagenævnet ophævede kommunens afgørelse om at nedklassificere tre rørlagte vandløbsstrækninger til private vandløb.

Klagenævnet afslog anmodningen.

Klagenævnet oplyste, at nedklassificering af rørlagte strækninger af offentlige vandløb forudsætter, at kommunen dokumenterer eller sandsynliggør, at de rørlagte strækninger er i en stand, som svarer til den regulativmæssige tilstand, hvilket vil sige fri passage i den regulativfastsatte dimension.

Som minimum burde kommunen have ført tilsyn med rørlægningernes ind- og udløb, samt de brønde, der var beskrevet i regulativerne med henblik på at vurdere afstrømning og eventuelle aflejringer.

Det fremgår af afgørelsen, at klagenævnet i den tidligere sag accepterede at behandle tre sager som én samlet klage indgivet af tre lodsejere. Klagen angik tre kommunale afgørelser om nedklassificering af vandløb, da kommunen havde truffet separate afgørelser for hver af de tre vandløb. Dette betyder, at flere berørte borgere kan klage samlet, selvom en kommune har valgt at give dem særskilte afgørelser.

TERRÆNREGULERING OMFATTET AF VANDLØBSLOVEN

[NMK-43-00692](#) (Afgørelse af 6/6-2018) **Om terrænregulering og ændring af vands naturlige afløb**

En terrænregulering var sket i strid med vandløbslovens § 6, som fastsætter, at ingen uden vandløbsmyndighedens tilladelse må ændre vands naturlige afløb til anden ejendom eller hindre det naturlige afløb af vand fra højere liggende ejendomme.

Reglen gælder også overfladisk afløb som følge af regnskyl og tøbrud og finder derfor anvendelse ved terrænregulering.

Sagen havde et længere forløb forud for den aktuelle afgørelse. Der var tidligere sket tilbageførsel af terrænet svarende til tilstanden før 2007, hvorfra der foreligger en højdemodel. Klager ønskede tilstanden ført tilbage til en tilstand, der fremgik af en privat servitut. Det vurderedes, at afvigelsen fra denne var sket ved en terrænregulering i perioden 1971-1975.

Klagenævnet anførte, at nævnet ikke kunne håndhæve den private servitut, og at det lange tidsforløb, ca. 40 år, afskar kommunen fra, at kræve forholdet lovliggjort efter vandløbsloven.

OMFANG AF DOKUMENTATION FOR VEDLIGEHOLDELSE AF PRIVAT RØRLAGT VANDLØB

[NMK-43-00683](#) (Afgørelse af 26/6-2018) **Omfang af dokumentation for vedligeholdelse af privat rørlagt vandløb**

Sagen angik en naboklage om, hvorvidt et privat rørlagt vandløb var vedligeholdt forskriftsmæssigt af bredejerne. Klagenævnet stadfæstede kommunens afgørelse om, at det er tilfældet.

Nævnet lagde vægt på, at kommunen flere gange havde besigtiget forholdene og havde fremvist en række fotos fra en spuling af rørledningen. Det var oplyst, at hele rørledningens forløb var blevet spulet. Endvidere bemærkede klagenævnet, at det af højdekurver på ældre kort fremgik, at klagers ejendom var beliggende i en fordybning i terrænet, hvortil vandet naturligt vil strømme fra højere liggende ejendomme.

NATURVANDLØBSSTRÆKNING ULOVLIG

[NMK-43-00703](#) (Afgørelse af 11/7-2018) **Naturvandløbsstrækning var i strid med vandløbslovens krav til offentlige vandløb og kommunens opfyldelse af vedligeholdelsespligten kunne derfor ikke dokumenteres**

Spørgsmålet var, om kommunen havde opfyldt sin vedligeholdelsespligt for et offentligt vandløb, der i regulativet var beskrevet som et naturvandløb. Nævnet konstaterede, at naturvandløbet var ulovligt, da der ikke var fastsat vilkår om dimensioner eller vandføringsevne som krævet i vandløbslovens § 12. Nævnet påpegede, at det påhviler vandløbsmyndigheden at sikre, at det retlige grundlag for myndighedens administration af vandløb er i overensstemmelse med vandløbsloven. Nævnet bad derfor kommunen ændre regulativet.

Da vandløbet var ulovligt kunne kommunen efter nævnets vurdering ikke dokumentere eller sandsynliggøre, at der var foretaget en vedligeholdelse af vandløbet, som sikrede, at vandløbets skikkelse eller vandføringsevne ikke ændredes, jf. vandløbslovens § 27, stk. 1.

Det følger af afgørelsen, at vandløbsmyndigheder, der har ulovlige naturvandløbsregulativer har pligt til at ændre disse, men også til at vedligeholde vandløbene, så skikkelsen eller vandføringsevnen ikke ændres. Problemet er selvsagt at kontrollere det, når kravene ikke fremgår af regulativet, medmindre der foreligger opmålinger eller andre former for registrering af en tidligere tilstand.